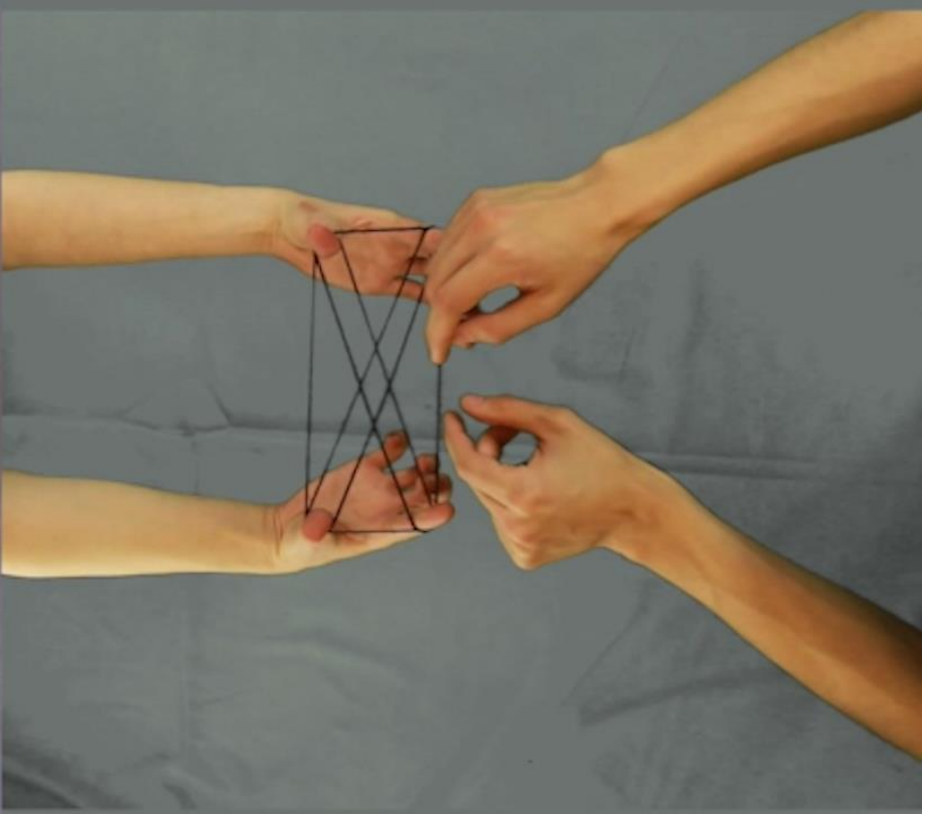

Volt egy bátyám. Tenyere nagy volt, elfért benne az egész világ. Szerettem gyógyszerillatát, amit bőre árasztott. Kerek szemeiben visszaverődni látszott hasonlóságunk. Kiskorunkban sokat játszottunk.

Volt egy húgom. Törékeny természetét fehér ruhába csomagolta. Haja az arcába omlott, szemét takarta. Mindig ki kellett szednie szeme elől, hogy láthasson. Kiskorunkban sokat játszottunk.

Amolyan sorsjáték volt ez, azt hiszem.

Az volt a lényege, hogy kifeszítettünk a tenyerünk közé egy fonalat és azt csomóztuk össze szabályos formákban. Ha függőlegesen fordítottad, olyan volt, mintha madzagon rángatnád saját kezéd. Türelem játék volt ez, nem szabadott ám akárhogy csomózni. Így nézett ki ez a játék, vonalak voltak ezek a mi élvonalaink között. Ha valaki macskabölcsővel játszik, valahol lehet egy atombombát dobni le. Árulást jelentett ez a mindenható sorssal szemben, de ez minket, száműzötteket, aligha érdekelt. Amikor játszottunk, mi az életünket csomóztuk össze.

Szerettük egymást, mindig is szerettük egymást. Köldökszinór kötött össze minket, ugyanarra vágytunk. Ugyanazon a helyen éltünk, a létezés peremén, onnan néztük a világ tetemét. Rothadó húsa csípte orrunkat. Szemünk könnybe lábadt s azt hitték, sírunk. Boldog gyerekek boldogtalan vértől könnyeznek. Ártatlanok vagyunk, még mélyen sem bűnösök. Vétkeseknek neveltek minket, de tudták, hogy ártatlannak születünk. Halhatatlanok lettünk, mielőtt meghaltunk volna. Ezért építettek labirintust és őrzőkaput elé.

Egyikünk sem emlékszik, hogyan lettünk ilyen magányosak. Fulladozva kapkodtunk predesztinált sorsunkban valamicske fényért és reményért. Haldokoltunk, de meghalni képtelenek voltunk. Hiába vágytunk megváltásra, honnan is jött volna, a föld mélyéről pikkelyes testtel, hogy aztán becsapjon minket?

Elkárhoztak vagyunk, eredendő bűnösök. Sehol nincs helyünk a világban, mert megcsaltuk őt. Feledésre vágytunk, de a világ meg akart minket jegyezni. Bomló elménk valahol máshol rügyet fakaszt. Ezt a rügyet kell óvni, és húsunk foszlását siettetni. Az én megváltóm ő volt, s én az övé. Ezt csak mi ketten tudtuk, közös volt a rügy, közös bölcsőben ringtunk, s közös fonál táplált minket. Tervet szőttünk, mint az ostobák. Tervünk a macskabölcsőből indult. Fonallal tévesztettük meg az életet, mert nem számított rá, hogy pont önmagával csapjuk be.

Egyezséget kötöttünk, Ariadné meg akart ölni. Én meg szerelmes voltam az életbe, szóval belementem. Nem akart egyikünk sem rabja maradni a látszatnak. Cserébe nekem is meg kellett szabadítanom őt jogtalan sorsától.

Egymással is néha magányosak voltunk. Én felkeltem ő meg tehetetlen ülve maradt. Egyedül voltam, a porba rajzoltam arcát és kezét, ahogy a macskabölcsővel játszik. Véget nem érő vándorúton egyre szerelmesebb lettem az életbe. Egyre közelebből néztem a közepét, a bomlás utat vágott magának a lényeghez. Meg akartam halni.

Egymással is néha magányosak voltunk. Ő felkelt és bolyongott én meg tehetetlen ülve maradtam. Sokszor álmodtam az aranykoszorúval. El akartam hajítani álságos tündöklését, megjátszott boldogságát, de képtelen voltam. Rettegtem. Semmim nem volt, nekem csak a bennem élő hite maradt Aszteriónnak. A Csillagos gyermeknek, a Nap fiának, testvéremnek az átkozottnak. Egyszer aztán fonalat adtam egy férfinak. Dante vádja egy pillanatra sem érhet engem, nem áruló vagyok, én csak megváltottam magamat és testvéremet. De többé már nem leszek senkinek se szent, nem leszek istennő, ne szeressetek. Aszterión meg nem lesz többé Minotaurusz, nem lesz magányos, mert immáron vége kálváriájának.

Csillagos ég vagyok, Aszteriónnak születtem. Testvéremet kirakták Náxosz szigetén, elárulták az árulót. Nem szentelik többé a szentet, nem szeretik többé, csak én. Porba nyomta arcát, vajúdott, reszketett. Majd az Aldebaran csillaga alatt fiút szült. Ez a fiú falta fel őt.